

Kedves Fiatalok!

Árpád házi Szent Margit halálának évfordulója van. A domonkos kolostor romjai ma is láthatók, amiben élt, és sírja ahol nyugszik, a mai Margit szigeten van és látogatható. Sajnos időnként elég méltatlan körülmények között, ilyenek a látogatók.

Julianus barát vette hírül és hozta meg Béla királynak, hogy mondhatatlan nagy tatár sereg készülődik Magyarország ellen. A tatár sereg két részre oszolva indult el Európa ellen. Az egyik sereg a Legnicai csatában 1241. április 9-én semmisítették meg a németek és lengyelek egyesült seregét. 1241. április 11–12-én a Sajónál, Béla király megkísérelte föltartóztatni őket. Vereséget szenvedett, és Dalmáciába kellett menekülnie. A király pecsétje is a tatárok kezébe került, így rengeteg ember hal meg az országban. Most kerülnek elő olyan leletek, hogy sokan elsősorban védekezés közben haltak meg, de fogságba is viszik a magyarokat. Az országnak egyesek szerint a kétharmada, mások szerint csak fele elpusztult, részben a tatároktól és részben az utána következő éhségtől.

Béla király hiába kért segítséget, Európában úgy gondolták, hogy Magyarország egyszer s mindenkorra megsemmisült. Mintha ma is ezt szeretnék nyugaton. A német császár azt írja III. Henrik angol királynak, „Béla gondatlan volt, nem készült fel a támadásra, a magyarok, lusták és henyélnek. Országá megsemmisült.” Mintha őket nem verték volna meg a Legnicai csatában. Az ott harcoló tatár csapat is betör északról Magyarországra.

A szülők végső kétségbeesésben a születendő gyermeküket Istennek ajánlották. A lehetetlen megtörtént, Batu kán a Duna-Tisza táján meghódított és kirabolt, hatalmas területeket hátrahagyva, összegyűjtötte lovasait, és sietve távozott kelet felé.

Béla király és Mária királynő nem vonakodott fogadalmát teljesíteni: amikor Margit hároméves lett, átadták a domonkos nővéreknek Veszprémben. Amikor 10 éves lesz, akkor megépítik a Nyulak szigeti, a mai Margitszigeti kolostort. Margitnak itt kell dönteni, hogy valóban vállalja azt a hivatást, amit szülei számára megálmodtak. Feleségül kérik, királynő lehetne, de mélyen hitt hivatásában, küldetésében, Isten számára rendelt szolgálatában. Fontosabb lett számára az ország érdekeinek szolgálata, mint személyes karrierje, kényelme, fényűzése.

Ma mindenhol a gazdaság fontosságáról hallotok és olvashattok. Hogy hova és mennyi pénzt kellene átcsoportosítani, milyen új forrásokat bevonni, ami az avatatlan szerzőben azt a benyomást keltheti, hogy a földi Paradicsom megteremtése pusztán anyagi kérdés. Kicsivel több pénz lenne, okosabban használnák fel, nem lopnák el, akkor boldogok lehetnénk. Pedig Európában ez emberek többsége legnagyobb hiányt nem anyagiakban szenved el. Az anyagiakért való küzdelemben, az életének értelmes voltában való hite ingott meg, rendült meg benne. Boldogtalan és egyre boldogtalanabb lesz, mert nem érti, miért érzi rosszul magát, amikor pedig sohasem volt jobb sorsa. Chesterton híres angol gondolkodó úgy fogalmazta meg, hogy a modern ember erkölcsi hajléktalan. Elfelejtette, hogy embernek lenni isteni dolog.

A technika, az információ és média által uralt kultúrában az emberi lét alapjainak újra-felfedezése missziós küldetés lett. Isten saját képmására teremtette az embert és kiválasztotta, hogy szövetséget kössön vele. Emberségünknek és személyiségünknek egy új távlata nyílik meg azzal, válaszolhatunk az Isten hívására. Ezt akkor tudjuk megtenni, ha rádöbbenünk arra, hogy kinek teremtett az Isten és megtapasztaljuk azt a bizalmat, amivel fogad bennünket, hogy általa az Isten által adott lehetőséget megéljük. Szent Ágoston püspök úgy fogalmazott: „Tedd azt, ami Isten tett, légy igazi emberré.” Egy gyönyörű emberi hivatás, küldetés, de misszió is minden korban más. Mindannyiunknak magunk kell felfedezni.

Minden fiatalnak hivatást szánt az Isten. Neked is. Választhatod az Édesanyai, Édesapai, de papi vagy szerzetesi hivatást. Az Isten ad kegyelmet hozzá, de neked kell döntened, hogy elfogadod vagy elutasítod. Kozma László költő a kegyelem című versében így fogalmazta meg:

A kegyelmet egészen kapod,
Átélned, vagy megtagadhatod,
De nem választhatsz, töredék hitet,
Lerombolod, ha föl nem építed.

Megértjük, egy rövid filmbeli történetet mondanék el. Fiatalok egy bulit szerveznek, és ezen a bulin megjelenik egy kedves és csinos, de teljesen vak leány.

Az egyik menő fiatalember úgy gondolja, hogy szórakozik és elbolondítja a kislányt. Meglepően tapasztalja, hogy a kislány nagyon kedves, de teljesen elutasító. Úgy gondolja, hogy ezt nem hagyja annyiban és mégis meghódítja kislányt. Elkezd neki udvarolni. A kislány fogadja és kedves hozzá, de a fiatalember érzi, hogy nem tud közeledni hozzá, ahogy szeretne.

Igyekszik olyan lépést is megtenni, hogy leragasztja a szemüvegét, hogy nem lát, de azért kilát mellette. A kislányt ez sem hatja meg.

Ugyanakkor lassan a fiú megtapasztalja, hogy ez egy okos és nagyon kedves fiatal teremtés és lassan beleszeret a kislányba.

Szülei természetesen igyekeznek mindent elkövetni, hogy hagyja el. Ennél ő sokkal többre hivatott. A fiú úgy dönt, hogy kislány mellett marad és megérti igazán a nehézségeit.

Megkéri a kislányt, hogy ragasztóval ragasza be a szemét, és tanítsa meg, hogyan kell vakon élni. Lassan kibontakozik egy új világ számára. Megérti a nehézségeit, de az örömeit is.

Nagyon sokszor fogalmazzák meg, hogy az emberek elsősorban a fiatalok két dologtól félnek, hogy nem szeretik őket, és hogy ők maguk sem igazán tudják kifejezni szeretetüket mások iránt. Nagyon fontos dolog az, hogy bennünket szeressenek. Így lettünk megalkotva. Mindannyian érezni akarjuk, hogy vannak körülöttünk emberek, akik őszintén törődnek velünk, és akik mindig ott lesznek, bármi történjék. Abból a vágyból fakad ez, hogy Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve. Hogy ezt megértessem veletek, egy történetet szeretnék elmondani.

Vajon mi rá merjük-e bízni az életüket Istenre. Vagy igyekezünk a saját akaratunkat ráerőltetni az Istenre. Vagy úgy gondoljuk, hogy az Istennek a mi vágyainkat, akaratunkat és szerepünket kell az Istennek teljesíteni. Már a karthagói szent Cyprián így fogalmaz a negyedik században: „Hogy akarod, hogy Isten téged meghallgasson, ha te sem hallod magad. Azt akarod, hogy Isten rád gondoljon, de te egyáltalán nem gondolsz magadra.” Hogyan akarod, hogy bizalom közted és az Isten között kiépüljön, ha magadban és másokban sem bízol. Ha csak a közhelyeket mormolod magadban!

Most is ebben a helyzetben vagyunk, bár az ország jelenleg még nem ment tönkre! De át kell építeni? Az új kihívásokra válaszolni kell. Van-e küldetés tudatunk a Duna-Tisza rónáján. Már nem mondhatjuk, hogy a Kárpátok bércei között. De itt ezen a rónán vállaljuk-e a küldetésünk?

Szent István törvénykönyvében a következő olvasható idézem: „Istenhez méltó és az embereknek felette jó, ha minden egyes ember szabadságban éli le életét!” Emellett a szabadság mellett dönteni kell, de ne feledd az első részét sem, hogy Istenhez méltó életet élni.

Amen.